

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jax Miller
FREEDOM'S CHILD

Copyright © 2015 by Jax Miller Limited
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01675-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DETE SLOBODE

DŽEKS MILER

Preveo Mirko Bižić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Za Babči i gazdu grada. I za Peta Raju, Robina u mom Gotamu.

UVOD

Zovem se Fridom Oliver i ubila sam svoju kćerku. To je nadrealno, iskreno govoreći, i nisam sigurna šta više deluje kao san: njena smrt ili njeno postojanje. Ja sam kriva i za jedno i za drugo.

Nije prošlo mnogo vremena otkad je ovo polje bujalo od rastinja koje je šuštalalo na toplom povetarcu, zlatna boja poigravala je pod sjajem podnevnog sunca visoko na nebu. Punokrvni konji, uzgojeni u Gošenu, kaskali su ivicama Vislerovog polja. Ako biste dovoljno pažljivo slušali, skoro ste mogli da čujete smeh farmerove dece kako još bruji kroz stabljike žita, žetvu punu nevinih tajni mladih kojima je potrebno da pobegnu, ali nemaju gde da odu. Kao moja Rebeka, moja kćerka. Bože moj, mora da je bila prelepa.

Ali dve nedelje su dugo vreme kada ste na putovanju kao što je moje. One bi skoro mogle da sadrže nešto veličanstveno. Skoro.

Zastao mi je dah kada sam se setila. Negde na ovom polju moja kćerka isečena je na komade.

Gošen, nazvan po zemlji Gesem iz Knjige Postanja, negde među slavnim stazama burbona u Kentakiju, u Američkom biblijskom pojasu*. Galop punokrvnih konja koji je sablasno odjekivao ovim mrtvim pašnjakom zamenjen je tutnjavom u mom grudnom košu. Blato

---

* Nezvanični naziv za južne i jugoistočne države SAD, čije stanovništvo čine uglavnom vrlo konzervativni jevanđelistički protestanti. Pojam je 1924. godine smislio američki pisac i novinar nemačkog porekla Henri Luis Menken. (Prim. prev.)

pucketa ispod mene dok prelazim preko zamrznutog polja, koraci razdiru zemlju sa svakom uspomenom koja brzo odleće. Nebo ima onu određenu nijansu srebrne boje kakvu vidite tačno pred početak mećave; sada je to boja moje prljave proklete duše.

Na šerifa, koji je iza mene, podseća me ubod prsta i remingtonka uperena između mojih plećki. To me podseća i na grčeviti stisak moje ruke na dršci mog pištolja.

Nazovite me kako hoćete: ubica, dželat policajca, odmetnica, pijanica... Mislite da mi to sada više išta znači? U ovom trenutku? Studen mi tako peče pluća da mislim kako bih mogla povratiti. Nisam to uradila. I dalje bez daha, koristim prljavu odeću da obrišem krv s lica. Čak i ne znam da li je moja. Ako jeste, kroz moje vene struji dovoljno adrenalina da to ne osećam.

„To je to, Fridom“, dovikne šerif sa svojim poznatim južnjačkim razvlačenjem u izgovoru. Suze teku u toplim potočićima niz moju hladnu kožu. Lice mi je utrnuo od plakanja, osećam peckanje na usnama. Grlo mi se toliko steže da ne mogu da dišem. *Šta sam uradila? Kako sam, dođavola, završila ovde? Šta sam toliko pogrešno uradila u životu da me je bog osudio da budem toliko proklete nedostojna ičega dobrog?* Nisam sigurna. Ja sam oduvek bila neko ko postavlja pitanja, nikada neko ko daje odgovore.

DEO PRVI

1

SLOBODA I BALAVCI

Pre dve nedelje

Zovem se Fridom* i ovo je tipična noć u baru. Tu je nova devojka, plavuša, ima možda šesnaest godina. Oči su joj još pune boje; nije dovoljno dugo u ovom poslu. Treba da prođe malo vremena. Izgleda kao da bi joj prijalo da nešto pojede, da nabaci malo mesa na te kosti. Znam da je nova, jer su joj zubi beli, ima lep osmeh. Za mesec ili dva desni će joj pocrneti i pretvoriće se u samu kost i kožu. To se dešava u tom poslu. Mladalačka kočopernost biva uništena mračnim strastima muškaraca i robovanjem zavisnosti od droge. Takav je život.

Motorista ju je uhvatio za zlatne uvojke i krenuo prema parkingu. Prevelika je gužva, niko to ne primećuje. On se utapa među druge kožne prsluke i masne konjske repove, ljudi su tesno nagurani od ulaza do izlaza iz bara. Ali ja obraćam pažnju. Vidim je. I ona vidi mene, oči su joj zastakljene od molbe, u njima je blesak nevinosti koja bi sasvim lako mogla i da se sačuva ako nešto preduzmem. Ali to moram da preduzmem odmah.

„Pazi na šank“, doviknem nikome određenom. Iznenađena sam sopstvenom pokretljivošću dok preskačem šank i zalazim u rulju,

---

* Engl. *freedom* – sloboda; iz ovog imena izvlače se igre reči u tekstu kao i u samom naslovu knjige. (Prim. prev.)

gurajući se, laktajući, ritajući i vičući. Pronalazim ih, za mladom devojkom ostaje mirisni trag parfema. Zubima skinem crveni zapašać s bočice tabasko sosa i ispljunem ga. Motorista ne može da vidi kako mu prilazim s leđa dok pokušava da izađe iz bara; viši je od mene skoro pola metra. Skupim dlan i sipam u njega baricu ljutog sosa.

Još imam odeću u kojoj sam silovana. Šta da kažem? Prosto tražim da budem kažnjena. Zovem se Fridom, mada se retko osećam slobodno. Takvi su uslovi pogodbe koju sam sklopila sa balavcima; ući ću u program za zaštitu svedoka ako budem mogla da promenim ime u Fridom. Fridom Makflaj, iako nisam uspela da zadržim to Makflaj. Rekli su mi da zvuči previše napadno i izveštačeno. Previše kao iz osamdesetih. Jebeni balavci.

Sada puno ime glasi Fridom Oliver.

Živim u Pejnteru, u Oregonu, gradiću zatrpanom šljunkom, kišom i kristalnim metamfetaminom, gde vodim rok pab nazvan Vami bar. Redovni gosti su mi debeli tipovi iz motorističkih bandi sa Zapadne obale, kao što su Anđeli pakla, Fri souls i Džipsi džokers, koji me štipeju za moje ogrubelo, istetovirano meso kako bi iskazali osećanja.

Daj mi malo te guze.

Hajde da te provozam na mom motoru.

Kako bi bilo da te oslobodim tih pantalona?

Krijem gađenje iza osmeha koji gostima deluje uverljivo i dodatno isturam grudi; to donosi napojnice, čak i ako me tera da zadrhtim. Pitaju me odakle mi takav akcenat, a ja im odgovaram da je to akcenat iz Sikokusa u Nju Džerziju. Istinu govoreći, on potiče iz jedne sumnjive oblasti na Long Ajlandu u Njujorku, zvane Mastik Bič. Nije baš da ovdašnje belo đubre ume da prepozna razliku.

Otvaram kišobran u rano jutro posle završetka smene i zatvaranja bara. Škiljim kroz oktobarsku kišu i dim pal mala. Kunem se bogom da je kiša padala svakog dana otkako sam rođena. S moje leve strane, pored Vami bara, nalazi se Hotel Pejnter. Neonska slova reklame zuje

kroz šum kiše, a neka od najvažnijih su polomljena, tako da, zapravo, piše HOT PIE*. Sasvim prikladno, s obzirom na to da je ovo jedan od onih vašljivih motela gde se sobe iznajmljuju na sat i gde se nudi oronulo sklonište svakome ko želi da plati malo jeftine pičke. Dame se kriju od kiše ispod tende pred recepcijom i dovikuju mi pozdrave. Mahnem im rukom. Zlatokosa nije tu. *Odlično*. Izgleda kao da se noć usporava.

Jebeš ovaj kišobran ako ne može da se zatvori. Bacim ga na prljavi parking i uskočim u zardali krš od kombija. Vadim alku iz nosa i gasim cigaretu u prepunoj pepeljari.

„Gospode bože“, vrisnem, uplašivši se od kucanja na prozor. Ne mogu ništa da vidim kroz vlagu na staklu, pa ga malo spuštam i vidim dvojicu ljudi u odelima. „Balavi magarci.“ Gledaju me kao da sam luda, ali sam prilično sigurna da su ovakvo nešto i očekivali. Ljudi se najčešće muče da shvate šta sam rekla. „Zar nije malo kasno za vas, momci?“

„Pa, ti nas stalno teraš da dolazimo na ovakav način“, kaže jedan od njih.

„Bio je to nesrećan slučaj.“ Slegnem ramenima, izlazeći iz kola.

„Pokušaj da oslepiš čoveka tabasko sosom bio je nesrećan slučaj?“

„U izvesnom smislu, Game“, kažem ja petljajući s ključevima. „Momak je bio grub prema jednoj od devojaka, pa sam ga ošamariła. Samo što sam promašila obraz i dohvatila ga po očima. Slučajno se desilo da mi se trenutak ranije tabasko prosuo po ruci. Osim toga, on neće podneti prijavu, tako da mi je žao što ste uzalud morali da dođete iz Portlanda, momci.“

„Hodaš po tankom ledu“, upozorio me je Hau.

„Od tabaska ne možeš da oslepiš.“ Stresla sam kišu s kose. „Samo jebeno boli i drži te budnim.“

„Pa, on je bio dovoljno besan da pozove pandure. Da nije nas, ti bi sada sedela u zatvoru“, rekao je Gam.

---

* Vruća pita. (Prim. prev.)

„Osim toga, maska za oko dobro mu stoji.“ Povala sam ih u zatvoreni pab, uključila struju i dohvatila tri badvajzera. Iskolačili su oči na piće. „Opustite se. Neću nikome reći“, kazala sam.

Svetlo je bilo prigušeno, skoro kao u sobi za ispitivanje, iznad šanka koji je izgledao kao ostrvo na starom drvenom podu, na kome je stajalo i nekoliko stolova za bilijar. Miris ustajalog duvanskog dima osećao se snažno i zagušljivo, utisnut u žlebove na drvetu kao pesma urezana u vinilnu ploču. Sa zvučnika se začula muzika grupe Lenerd Skinerd. Savezni šerifi Gam i Hau spustili su po jednu stolicu sa šanka i seli.

„Znaš kako to ide“, rekao je agent Gam. Imao je prosedu kosu, rašljaste brkove i mlitave obraze. Mogla sam da primetim da nije želeo da bude ovde. Ni ja nisam želela da on bude ovde. To mu je bila sudski propisana obaveza. Jebeš sistem. Hajde da završimo ovo. Popunićemo formulare, ja ću dobiti predavanje. *Smatraj ovo upozorenjem*. Da, da, uvek to smatram upozorenjem. Pored Gama sedi agent Hau, koji brzo iščitava papire iz čvrstog zaštitnog koverta. „Kako ti je na ovom poslu, Fridom?“

„Izbacila bih neku oštromnu dosetku, ali previše sam umorna za takva sranja.“ Obrisala sam kožnu jaknu krpom sa šanka. „Samo me potapšite po ruci i svi možemo da produžimo svako svojim putem, šta kažete na to?“

„Samo sam te pitao za posao, to je sve“, rekao je Hau, zgodan muškarac u ranim četrdesetim, sjajne crne kose i zelenih očiju. Kresnula bih ga. Pa, možda, da nije takav kreten. Mada ionako sumnjam da bi me to sprečilo.

„Prestanimo s glupostima. Vas dvojica niste došli čak iz Portlanda da me gnjavite zbog sitne kafanske čarke.“

Njih dvojica vrteli su flaše između dlanova. Gam se poslužio rukavom košulje da obriše pivo posluženo iz gajbe. Zgledali su se podižući obrve, a ta vrsta pogleda govorila je: *Da li ćeš joj ti reći, ili da ja to uradim?*

„Hoćete li, jednostavno, da ispljunete šta imate?“ Zakolotala sam očima i skočila na šank ispred njih. Izvukla sam njihove koverta

ispod sebe i sela u indijanski položaj, s kolenima u ravni s njihovim očima.

„Fridom, Metju je pušten iz zatvora pre dva dana. Data mu je mogućnost da zatraži skraćenje kazne i dobio ga je.“ Gam se pravio da se zakašljao na ove reči. Pa, zar to nije baš šmekerski? Spustila sam se laktovima na kolena i naslonila bradom na šake. Kakav izraz lica da namestim? Odabrala sam neznanje, kao da nemam pojma ko je taj Metju i o čemu oni pričaju. Ali imam. Zbog toga sam zaštićeni svedok. U programu za zaštitu svedoka. PZS. Sa zaštitnicima progorniteljima za vratom. Ali na moju sreću, oslobođena sam konačnom presudom, što znači da ne mogu da budem dvaput optužena za isti zločin. Hvala bogu za sitne usluge.

„I?“ Ne želim da oni znaju kako mi srce ubrzano lupa i da počijem da se znojim.

Gam se naginje prema meni. „Na još neodređeno vreme, pojačavamo ti zaštitu. Organizovaćemo da te neko od naših ljudi obilazi jednom nedeljno. Drži se pritajeno.“

„Misliš pritajenije nego u motorističkom baru usred nedodije?“

„To nije neki težak krst za nošenje za ubistvo policajca, Fridom.“ A onda su kod tih momaka usledili oni opaki pogledi i izvijene usne koje sam predobro poznavala. „Hajde, ne možeš ništa da izgubiš ako si već priznala. Mislim, ne može ti se ponovo suditi za to. Mi znamo da si ti to uradila.“

„Srećno s dokazivanjem. I lepo je od vas seronja što ste me obo-drili.“ Potegla sam pivo i pokazala bradom prema vratima. „Pažljivo vozite nazad do velikog grada po toj kiši. Ne želim da vas dvojica poginete u nekoj groznoj nesreći.“ Dovršila sam pivo. „To bi, jednostavno, bilo užasno.“

Najzad su shvatili nagoveštaj. Ponekad ne shvate. Ponekad ostanu duže nego što su dobrodošli. Nekad to rade namerno, samo da me naljute. „Uzgređ.“ Hau je ustao i zakopčao kaput. „Moram da pitam. Procedura, znaš već...“ Govorio je kroz stegnute zube, kao da ima trn u dupetu.

Poštedeću ga neprilike, makar samo da ih nateram da se gone odavde. Njihovi papiri zalepili su se za moje vlažne čizme kada sam skočila sa šanka. Dohvatila sam promočene stranice i pružila ih njima. „Ne brinite, i dalje uzimam lekove.“ Ali to je bila drska laž. I mislim da su oni znali da je drska laž, ali ih nije bilo briga. „Nema potrebe da pitate.“

Mislim o Metjuu, puštenom iz zatvora posle osamnaest godina – osamnaest godina njegovog zatočeništva koje je meni obezbedilo osamnaest godina slobode.

Sama u usranom stanu, svukla sam mokru odeću i osušila vlažno telo na jastučićima prljavog kauča presvučenog tvidom. Kada ostanem sama, plačem. Sama gledam sliku mrtvog muža, Marka, jedinu fotografiju koja je preživela nezgodu sa sudoperom i kutijom šibica od pre skoro dve decenije. Sama otvaram flašu viskija. Sama šapućem dva imena u tami.

„Itan.“

„Lejla.“

Sama. Jebeni balavci.

2

MEJSON I VAJOLET

Ja sam dečak. Ruke ove žene štite me od ogromnog prostranstva okeana, plavetnila koje se prostire dokle pogled seže, sve dok ne oformi sivu liniju istačkanu brodovima. Spuštam lice na njen vrat; moje malo telo pokreće se od njenog smeha. Ali ne znam ko je ona. Gledam ka nebu kroz njenu kosu; odlomci sunčeve svetlosti zaslepljujuće blešte kroz mokre uvojke. Njeno telo, toplije od ičega što sam ikada osetio, štiti me od hladnoće talasa kao pokrivač. Koža joj miriše na kokos i

limun. Kreštanje galebova odjekuje mi u ušima, i znam da volim ovu ženu, samo što ne znam ko je, dođavola, ona. „Ko si ti?“, pitam. Ona mi nikada ne odgovara u ovim snovima, vidim samo pravu liniju zaslepljujuće beline iz njenih usta. Ne mogu da se probudim, a nisam siguran ni da to želim. Ona se okreće tako da se talasi razbijaju o njena leđa i oduševljeno više pripijena uz moj vrat. Čvršće obavijam nogama njen struk. A za vreme zastoja između udara talasa, prelazim prstom po tetovažama na njenim ramenima, vadim zrnca peska iz njene kose i govorim joj da je volim.

„Gde ti je sestra?“, pita ona.

Mejson Pol se budi, drhteći obliven znojem, a vazduh je i dalje zagušljiv satima posle vođenja ljubavi, i još oseća njen ukus na usnama. On ne zna šta čini košmarom ovaj san, koji se stalno vraća. Palcem i kažiprstom nežno hvata kosti Vajoletinog zglavka, sklanjajući joj ruku sa svog stomaka. Mejson uzima kutiju cigareta skrivenu u fioci ormarića i iskrada se napolje, krećući se tiho da je ne bi probudio.

Još je pretoplo za oktobarsku noć u Luivilu, u Kentakiju. Mejson stoji nag na dvostrukim vratima svog balkona, ne znajući tačno da li su mu ramena za neki centimetar viša zbog zadovoljstva koje mu je ona donela, ili zbog strepnje izazvane snom. Iza njega Vajolet hrče opružena na svilenim prekrivačima boje njenog imena.* On povlači dim marlbor a i gleda zvezde koje sijaju narandžasto u saglasju sa sve bližim Danom svih svetih. Sipa sebi burbon za koktel menhetn i dodaje kapljicu džina boje karamela. Miriše na kukuruz šećerac. Miriše na Noć veštica. *Ti snovi, pomislio bi čovek da sam neki prokleti duševni bolesnik.* Iskašljava sluz od blagog mamurluka iz grla.

Španska mahovina njiše se na povetarcu u velikom dvorištu kuće izgrađene u njuorleanskom kolonijalnom stilu, bele kao slonovača, sa crnim ivicama, u kojoj su pre više od jednog veka verovatno živeli

---

* Engl. *violet* – ljubičasto. (Prim. prev.)

robovi i njihovi gospodari. Prinosi svoj srebrni lančić usnama, dahom zagrevajući krst na njemu, ali to je samo navika. Poslednjih godina Mejson je zaključio da bi možda bilo manje razočaranje smatrati boga neodređeno umetnutom imenicom umesto nečim suštinski i duboko važnim. Ali to ga podseća na njegovu mlađu sestru Rebeku, jedinog člana porodice koji ga nije odbacio. Ona mu mnogo nedostaje. Bourbon u tome ne pomaže.

Kuća je sazidana starim južnjačkim novcem s polja kevendiš duvana koja se prostiru duž ivica imanja, a zatim su u njoj živeli imućni bankari sa unosnim ulaganjima kada je američka ekonomija bila na zlatnom vrhuncu. A sada Mejson, perspektivni dvadesetčetvorogodišnjak koji će verovatno jednog dana biti najuspešniji advokat odbrane u državi, jer se ubacio u jednu od najprofitabilnijih pravničkih firmi u Kentakiju, samo nekoliko nedelja pošto je izvanredno položio ispit za prijem u advokatsku komoru. Vrlo upečatljivo u njegovim godinama, ali događalo se i ranije. Trenutno je bio saradnik u firmi, a govorkalo se da će biti sledeći stariji saradnik i zaobići rad u kancelarijama, što će ga učiniti pravnikom koji je najbrže dospao do tog položaja. To je bio rezultat mnogo volontiranja, mnogo dugih sati, i toga što je bio izuzetno pametan. Bacio je cigaretu na travu kada je čuo kako se Vajolet okrenula u snu i pravio se da je ne primećuje.

Trenutak kasnije ona je obavila tankim rukama njegove gole grudi, prišavši mu s leđa. „Pušio si, zar ne?“ Mejson je čuo kako se njen osmeh pretače u pitanje. *Uvek sam znao da ću završiti s jednom od saradnica. Naravno, ona će biti privredni advokat, upetljan u kampanju protiv velikih duvanskih kompanija.*

Cvrčci su prodorno cvrčali u daljini, a žabe krastače kreketale u obližnjim močvarama obraslim žalosnim vrbama. Mejson se lukavo osmehnuo. „Ko, ja?“ Koktel je blistao na mesečini dok je spuštao svoju ruku na njene, i dalje gledajući ka dvorištu.

Ona mu je stegla ruku i dahnula mu u vrat: „Mogu usnama da osetim kako ti srce ubrzano radi.“ Poljubila ga je između lopatica.

„Još jedan san...“ Otpio je veliki gutljaj iz čaše za martini.

„Biće to u redu.“ Ali brinula se da on uopšte ne čuje njene pokušaje da ga uteši.

Mejson se izvukao iz njenog zagrljaja i ušao u spavaću sobu, seo na kauč sa flašom mejkers marka, a laptop i papiri ležali su mu razbacani ispred nogu. Otvorio je svoj lažni nalog na Fejsbuku, na ime Luiza Horn. Misli o njegovoj sestri Rebeki proletale su mu kroz svest. Čudno je bilo što danima nije čuo ni reči od nje. *Nadam se da je najzad skupila dovoljno razuma da se izgubi sa onog mesta.* Mejson je pokušao da skrene misli gomilom papira razbacanih oko sebe. Prelistavao je dokumenta, izdišući isparenja burbona između svake stranice. Osećao se loše što ne može da vodi ljubav sa svojom devojkom, jer ga je brinulo to što mu sestra nije pisala, i zbog toga što mu je pažnju odvlačilo slučaj silovanja koji je najzad trebalo da bude okončan sutra. Takve stvari uvek su ga pogađale. Kome može da se digne kad su mu na pameti braća ili sestre i sudski procesi?

„Još radiš na slučaju Beker?“

„Samo proveravam da li sam sve pripremio za sutra, to je sve.“ Podigao je pogled ka njoj i osmehnuo se. „Inače možeš da zaboraviš na Turks i Kajkos*.“

„Nema jebene šanse.“ Vajolet se protegla i zevnula.

On je pregledao fotografije iz Bolnice Sent Meri, rezultate pregleda žrtve silovanja. Mrlje boje patlidžana ispod njenih očiju i između butina pokretale su u njemu nešto što je zahtevalo da popije još jedan gutljaj burbona. Iza njega, Vajolet je gledala to isto.

„Koliko puta moraš da pogledaš te slike?“ upitala je.

„Veruj mi, to mi se ne sviđa nimalo više nego tebi.“ Prešao je vrhovima prstiju po ivicama papira. Ponekad je želeo da može da izgubi osećanja, da izgubi svako saosećanje prema žrtvi, kao neki od njegovih kolega. „To je samo dok ne budem mogao da postanem stariji saradnik u firmi, ljubavi. Možda i partner, za nekoliko godina.“

„Prodaješ dušu đavolu?“

---

* Dve grupice tropskih ostrvaca u Karipskom moru, pod britanskom upravom. (Prim. prev.)

„Više je kao da je izdajem.“ Izvukao je fotografiju iz koverta i dao je Vajolet. Govorio je tiho, preko ivice čaše. Tada je to bilo jedino slobodno mesto u nekoj dobroj firmi. Na tom mestu bio je potreban. Ali on je hteo da uskoro pređe u drugu oblast delovanja, možda u upravne poslove ili nekretnine, nešto slično tome.

Ona je pažljivo gledala sliku. „Gde si, kog đavola, došao do ovoga?“

„Anonimna dostava.“ Uzeo je sliku od nje i pregledao je. „Ovo će dobiti slučaj. Ovo će me učiniti partnerom u firmi.“

„Prikazati žrtvu kao kurvu...“ Glas joj je utihnuo.

„Znam.“ Mejson je duboko udahnuo i protrljao se po čelu.

„To je savršeno.“ Vajolet ga je poljubila u potiljak i odmakla se. „Bićeš jebena zvezda.“

Gledao ju je kako izlazi u hodnik, uživajući u prizoru gole kože njene zadnjice koja se njihala pred njim, nečemu sličnom umetničkom delu naslikanom unutar sna jednog virtuoza. Kada je nestala silazeći niz stepenice, isprao je tu sliku iz svesti još jednim gutljajem. Pogled mu se vratio na fotografije, naročito na onu za koju je Vajolet rekla da je ona prava: žrtva, nasmejana i bez grudnjaka, u krilu svoje mušterije u noći kada se dogodilo silovanje. Mejkers mark davao mu je samopouzdanje i malo više nade nego što bi mogao da je ima da je bio trezan: kada bi samo mogao da dobije ovaj slučaj, mogao bi da se prebaci u oblast prava u koju je želeo i da nikada više ne mora da brani još neko đubre od kriminalca.

Gde ti je sestra? Pitanje riđokose neznanke iz njegovog sna odjekivalo mu je u ušima.

„To je proketo dobro pitanje, gospođo“, rekao je sam sebi, ponovo se okrećući prema laptopu. „Nadam se da je daleko od Gošena onoliko koliko neko poput nje može da stigne.“

Nije mu davalo mira to što mu se Rebeka ne javlja. Znao je da je naivna, pomalo lakoverna, što su osobine koje su se pogrešno mogle shvatiti kao glupavost, ali su se mogle i pripisati južnjačkoj prostosrdačnosti. Mejson je otvorio njenu stranicu na Fejsbuku. Neaktivnost

nije bila njena osobina – obično je svakodnevno postavljala pobožni citat iz Biblije. Poslednji unos bio je: *Poslanica Galatima 5:19–21*.

Posle godina bubanja napamet, Mejson je i dalje znao navod, ne morajući da ga proveri. *A poznata su djela tjelesna, koja su preljubočinstvo, kurvarstvo, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja i ostala ovakova, za koja vam naprijed kazujem, kao što i kazah naprijed, da oni koji takova čine neće naslijediti carstva Božjega.*

Ispod biblijskog navoda bila je fotografija Rebeke i njene male sestre Magdalene. Ali Mejson nikada nije upoznao Magdalenu – njegova majka upravo je bila trudna i nosila ju je u stomaku kada su njega proterali iz njihove crkve, a porodica ga se odrekla.

Mejson je napravio lažni nalog na Fejsbuku kao Luiza Horn da ostane u kontaktu sa svojom sestrom. Pitao se da li su njegovi roditelji najzad shvatili da je Rebeka u vezi s njim bez njihovog znanja. Po onome što je razumeo, Rebeka je uspevala da odagna sumnje njihovog oca govoreći mu kako je Luiza Horn samo neko ko je zainteresovan za njihovu crkvu. Mejson je znao za novouvedene tehnike crkve kao što je propovedanje ispred robnih kuća i tome slično, u pokušaju da se izgubljene duše privedu spasenju i da se stave novi zarezi na Biblijski pojas... a izmišljena Luiza Horn bila je još jedna takva mogućnost.

Da je Mejson znao da će želja da postane advokat – čak i sama pomisao na odlazak od kuće – značiti nagli prekid kontakta, bio bi oprezniji. Ali tokom godina, sklop mozga njegovog oca kao da se poremetio i prešao s razmišljanja običnog jevanđelističkog propovednika na nešto drugo, nešto fanatičnije. Ništa od glasina nije bilo verovatno i Mejson je mogao samo da ih odbaci uz smeh. Ali, dok se promena u njegovom ocu tek razvijala kada je Mejson bio tinejdžer i s obzirom na razliku od četiri godine između njega i Rebeke, vatrene dogme njegovog oca bile su uglavnom u drugom planu i promene su se ubrzale pošto je Mejson otišao od kuće, a njegova porodica odlučila da neće imati nikakve veze s njim.

Mejson se zavalio na naslon, protrljao se po bradi i namrštio čelo. Čvrsto je stegnuo grlić flaše burbona. Crveni vosak kojim je staklo bilo obloženo činio je da mu ruke izgledaju kao da krvare. *Stigmata*, pomislio je, sećajući se jedne starije gospođe u parohiji koja je jednom došla u kancelariju njegovog oca po savet, uverena da su na njoj rane Hristove. Ali to je bilo pre mnogo vremena, tamo u Gošenu. Tamo nikada nije nedostajalo verskih fanatika. Mejson je još jednom pročitao Poslasticu Galatima na laptopu. Zadrhtao je i pomislio: *Beži, Rebeka, beži.*

3

BUBAŠVABA

Zovem se Fridom i očni kapci su mi teški. Boreći se s mamurlukom, naga se protežem na nenameštenom krevetu. U ustima osećam odvratn ukus, viski mi gadno izbija iz pora, obrazi su mi otekli od jakog pića. Pola dvanaest pre podne. Nije loše. Butine me bole sve do kukova, dobro mi je poznat taj osećaj. Okrećem se prema Kalu koji je opružen na stomaku, s golim dupetom izdignutim uvis dok leži ukočen kao mrtvac.

„Bubašvabo jedna“, proštećem gurajući ga s kreveta. Povukao je upetljane čaršave za sobom. „Ko ti je, dođavola, rekao da možeš da dođeš i da me kresneš?“

„Ti si me zvala usred noći i bacila se na mene“, više on s poda. Nemam razlog da mu ne verujem, ovo nije prvi put. Kal je kauboj, to je najbolji način da ga opišem. Pet godina mlađi od mene, a izgleda još pet godina mlađe, Kal je jedan od retkih koji ume da nosi dugu plavu kosu i kaubojske čizme. Ja to, razume se, nikada neću naglas priznati, ali on ima božanstveno telo i božanski dobro se tuca.

Bacim mu njegovu belu majicu i navučem ogromnu CBGB majicu s kratkim rukavima, pa se oteturam u kuhinju. Ne znam čija je to majica. Mogla bi da bude bilo čija. Sada je moja.